

[Industriministeren]

sation under FN er et princip, at her kan der vedtages med kvalificeret flertal, to tredjedele.

Imidlertid er det naturligvis sådan ligesom i andre internationale organisationer, at man bruger sådan en bestemmelse med betydelig varsomhed, at man søger at forhandle og gennem langstrakte forhandlinger finder frem til bred enighed om de spørgsmål, som er til debat. Men der er altså en mulighed for at presse på, i og med at man har den teoretiske mulighed og også den praktiske mulighed for ved kvalificeret flertal at gennemføre opstramninger.

Regeringen er – i overensstemmelse med dagsordenen – selvfølgelig helt indstillet på at komme med en redegørelse, således at vi over for Folketinget kan redegøre for, hvilke forbedringer der er sket i det tidsrum, der går, til vi skal give redegørelsen. Jeg er sikker på, at der fortløbende vil ske fremskridt her, for der er ingen tvivl om, at hele dette område er af meget stor betydning. Der er stor bevågenhed på området, stor international opmærksomhed fra medierne og fra politikere i mange forskellige landes parlamenter, herunder også Folketinget.

Jeg vil gerne sige tak for de indlæg, der har været, og for de positive bemærkninger. Regeringen tager sagen meget alvorligt. Den vil bestræbe sig på – det kan jeg sige til fru Merethe Due Jensen – at følge den linje, som der lægges op til i dagsordenen, og vil arbejde for yderligere opstramninger af de internationale regler. Sikkerheden til søs har høj prioritet for den danske regering.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg skal da gerne beklage, at dagsordenen er blevet lang. Til forsvar må jeg sige, at verdenshavene altså er ret store, og de kommer hele verden rundt, og de er ret dybe, så derfor er det her jo et enormt område. Jeg håber, at det argument er godt nok.

Men det skyldes også, at det er første gang, Folketinget vedtager en videregående politik på dette område, og derfor er der mange aspekter i det. Hvis man går rigtig ned i substansen, tror jeg såmænd, jeg ville blive uenig med mange af dem, der er til stede her, bl.a. med hensyn til søfartsuddannelserne, og jeg mener heller ikke, at Dansk Internationalt Skibsregister måske er så godt, som mange an-

dre mener. Men det kan vi tage ved en anden debat.

Jeg synes, det var meget interessant, hvad fru Lone Dybkjær sagde; det er det eneste, der har været lidt uenighed om; resten har der været enighed om. Men til dette med konsensus vil jeg gerne sige, at jeg også mener, man skal gå en anden vej. Jeg tror ikke, vi kan blive ved med dette her, for interesserne er enormt spredte. Hvis man tænker på en reder, der har nogle bekvemmelighedsskibe, en nordeuropæisk reder, søfolk fra tredjelande eller nordeuropæiske søfolk, så er deres verdener helt og aldeles forskellige. Derfor er der her nogle interesser, der er direkte i modstrid med hinanden, og det er i hvert fald ikke noget, der kan klares ved, at alle er enige. Det tror jeg ikke på.

Fru Lone Dybkjær mener, at vi skal diskutere disse ting på en anden måde, og det er da rigtigt. Som industriministeren var inde på, har vi jo i Trafikudvalget adskillige gange også diskuteret skibstrafik, færgetrafik, søtrafik, ja, vi har lavet ret så mange dagsordener om det. Hele Folketinget er jo enig om, at det er det, der skal satses på i fremtiden, så det er måske derfor, det ikke er med her.

Der er nogle ting, der ikke har været diskuteret. Jeg vil godt tage en af dem frem, som jeg ikke nåede i mit første indlæg, og det er forsikringer, og hvem der skal betale for de forureninger, der sker, f.eks. når et stort tankskib smider olie ud på vandet. Der er dem, der mener, at der er en international fond, der dækker det hele. Her vil jeg godt gøre opmærksom på en artikel i bladet Forsikring, der kom her i februar, hvor der står følgende med baggrund i det skib, der gik på grund oppe ved Shetlandsøerne:

»Men Braer's skibsreder – eller rettere hans forsikringsselskab – vil aldrig få hele regningen for oprydningen. Man kan nemlig »slippe« med at betale 70 mio. kr., siger en international aftale.«

Videre hedder det: »Der er dog ikke meget tvivl om, at regningen overskrider de 70 mio. kr., og så er det i stedet hos olieselskaberne, pengene skal hentes.«

Til slut: »Kommer regningen endelig op over en halv milliard kroner, må den stat, der måske helt uforskyldt har fået forurenede sine strande og sit farvand, gribe i egen lomme.«